

הרפתקת ישראלית שהשתרשה במושבה העיראקית בלונדון

דיפלומטים השליחים המיוחדים של תרפובליקה העיראקית, שעברו ביורשלים האחרונים דרך לונדון, היו מרגישים את עצמם וראי מאוד שלא בנות, לו היו יודעים מהי הסלפונאית החיננית שהעבירה את שיחותיהם החשובות בכירה הבריטית.

כי כל הנציגים הדיפלומטיים של עיראק, אישה ועשיריה של מדינה זו נוהגים, ביורשלים ללונדון, להתאכסן במלון אימפריאל בית מלון מהודר השוכן ברחוב שער המלכה 26, כאשר הרובעים המפורסמים והאימדיים ביותר בלונדון — קנסינגטון, ואילו

כתלמידה מן המניין לבית ספר למינהלה, החלה לחפש עבודה כדי לכלכל את עצמה ולשלם את הוצאות שכר הלימוד. מזכירת בית הספר עזרה לה בחיפוש זה. יום אחד שלחה אותה למלון לונדוני, שחיפש אחרי פקידת קבלה, השולטת בשפות ערבית ואנגלית, וכאן החלה ההרפתקה הגדולה בחייה של זהבה.

★ ★ ★

אלה בחדר האורחים

מלון המפואר קסם מיד לזהבה כי מקום עבודה. אולם לפתע התברר לה

השגרירות העיראקית אנגלית, השאר דיברו ערבית בלבד. אילו הצטמצמה עבודתה של זהבה רק בדפוס הקבלה, במסירת מפתחות ורישום שמות הדיירים, לא היתה בכך חתייה מיותר. אולם במהרה החלו הגברים העיראקים לחזור אחרי הנערה החיננית שדיברה בשפתם.

החילה ניסתה זהבה להתחמק משיחות אישיות עם האורחים הערבים. כאשר קיבלה הזמנות מעובדי השגרירות העיראקית לצאת לבלות בחברתם, דחתה אותם באדיבות. אולם יום אחד, בשעת הפסקת הצהריים, הזמין אותה אחד העובדים לבוא עמו לסיור במשרדי השגרירות, להכיר את האנשים שם ולראות איך מתנהלת העבודה.

החלטתי על החיים ועל המחשבה, אני אלך איתו, סיפרה זהבה, כבר תיכננתי תוכניות איך להבהיל אותם באמצע, אבל כשהגענו לשער השגרירות וראיתי את השלט: שגרירות עיראק, נהיה לי רע על הנשמה.

ראש מתולתל

בלוע האריה

הסלפונאית ששירתה בחודשים האחרונים את אורחי המלון לא היתה אלא צעירה ישראלית בת 24 — זהבה מורחית.

זהבה, שנולדה בנצרת להורים עולי עיראק, זכורה בלי ספק לרבים מיושבי בית הקפה קליפורניה בתל אביב. היא נראתה שם לרוב בחברת מארגני יום העצמאות השנתיים של מדינת ישראל. באותה תקופה היא שימשה מזכירתו של מארגן החגיגות, יעקב אגמון. בעיקבות המרק הבחלתי רגיל שגילתה והחיוך שלא סר מעל פניה לעולם, קיבלה זהבה את ניהול במת יום העצמאות בכיכר מלכישאל. כאשר הסתיימו החגיגות, שוב לא היה תפקיד בעל ענין עבור זהבה. סיפרה הצעירה השחרורה:

„הרגשתי שריק לי בלב. חיפשתי משהו חדש שיעסיק אותי, משהו מלהיב.“ היא ראתה את חברותיה וידידה בשלבים של תיכונן נסיעה לחוף לארץ או בשלבים של חזרה משם. מיד נדבקה אף היא בקדחת הנסיעה: „ראיתי שכולם נוסעים, אפילו רחליה, מזכירת התיאטרון הקאמרי,

כי זהו מלון ערבי, שאורחיו רובם ככולם ערבים וששניים מתוך שלושת בעלי — עיראקים. וזה עוד לא הכל. כאשר הוזמנה זהבה לאחד הבעלים העיראקים של המלון, הוא הסכים לפניה את חשיבות העבודה, שכן במלון מתגוררים חלק מאנשי השגרירות העיראקית בלונדון; גם יתר האורחים הם ברובם אישים עיראקים בעלי חשיבות, השוכנים בכוד במלון בהמלצת שגרירות ארצם.

רק ישראלים שחיפשו עבודה בחו"ל יכול להבין את מצבה של זהבה כשעמדה בפני הברירה: לקבל או לא לקבל. היא החליטה להכניס את ראשה המתולתל ללוע האריה ולהציע את עצמה לעבודה. היא התקבלה.

אמרתי שאני מרגישה לא טוב וברחתי מיד מהמקום.“

זהבה לא היתה יכולה לשמור זמן רב את חיותיה אלה לעצמה, החליטה לשתף בהן גם את חבריה הישראלים המתגוררים בלונדון. סיפר דייל ארנוט יוסי גרבר, הממלא תפקיד בלונדון לקבלת תפקיד בסרט קליאור פפורה לצידה של אליזבת טיילור: „באחד מערבי לונדון האפורים, כשאני שותה תה אנגלי וחווה בהצגת כרוסצ'וב המוערכת בטלביזיה מאולם הארמ' בניו יורק, מצלצל הטלפון. ניגשתי למכשיר ומעברו השני של הקו שמעתי את קולה הנרגש של זהבה: „יוסי, אתה מוכרח לבוא מיד למלון, תמות מצחוק!“ מאחר שתמיד חלמתי על מות

החדרנית

זהבה הצטרפה בי כניסת בית המלון, בו אירחה את המדינאים והדיפלומטים מעיראק.

אותה לחדרו בטענה כי הוא רוצה לקבל ממנה שיעורים פרטיים במאמרו. „אבל אפי' לו שלא הלכתי לחדר שלו, הוא היה מביא לי כל יום סיגריות עיראקיות במתנה.“

★ ★ ★

מתנות לפליטה מעזה

כל נראה כמו בסרט בלשי, סיפרה. כל יום היה נדמה לי שמגיע הרגע בו תופשת המשטרה את הרוצח. ביחוד רעדתי כשהייתי צריכה לדבר עם השגרירות העיראקית, וזה קרה כמה פעמים ביום. בדרך כלל הייתי צריכה להעביר להם את מספרי החדרים הריקים במלון. יום אחד נפל הלב שלי למכנסים. אחד הערבים המשיך כילים התעניין לדעת מהיכן אני, משום שהערבית שבפי נראתה לו משונה. טוב ש' מרחתי אותו בוקר את הפרצוף שלי בשיכבה עבה של איפור, אחרת הוא היה בטח רואה איך שאני מחחירה כולי. פיתאום יצא לי מהפה: אני מפלסטין. פליטה מי עזה.“

הערבי קיבל את הסברה אולם זהבה החליטה באותו רגע להתפטר מעבודתה. „אמרתי לעצמי: למה לך ראש בריא במינה חולה? כשהשמועה עברה במלון, שאני פליטה מעזה, התחילו כל האורחים במלון לרחם עלי, לנוד לי ולהביא לי מתנות. הייתי צריכה אולי להרגיש על הסוס, אבל העסק נראה לי יותר מדי מסוכן. התפטרתי מהעבודה, ואת היתה דחקה חחיה נעימה להכיר את העיראקים מקרוב, לשמוע את סיפוריהם ואת דברי החיזור שלהם, אבל די היה לי מזה. יותר אני לא הולכת ל' סרטימתח ולא קוראת בלשים. היה לי כבר מספיק לכל החיים.“

חיבוק מסוים

זהבה בחברת צעיר בגדאדי, מבני השכבה השלטת בעיראק, בפניו חז' דהמה כפליטה ערביה מפלסטין, המתגוררת מזה זמן בלונדון.

כזה, ביתי למלון. זהבה קדמה את פני בחיוב גדול ובמילים: „עוד חצי שעה אני מדברת עם בגדאד בטלפון.“ וזה מה שהיה. באנגלית בעלת מבטא צעיר מובהק, צעקה זהבה לטלפון: „האם אני מדברת עם בגדאד? כאן מלון אימפריאל בלונדון. אבקש את מספר...“ זהבה כל כך התרגשה עד שעירבבה את הערבית שלה עם מספר מילים עבריות. אני הרגשתי כיצד זורם לי מהראש לרגליים, מרוב פחד שמא יגלו את ישראליותה.“ לא עבר זמן רב וזהבה הפכה לחביבת דיירי המלון, שלא חדלו לחזור אחריה ב' מיטב גינוני המזרח. אחד הדיירים, חוסייני באשה, מבעלי המאה והדעה בבגדאד, הזמין

חיוב מסוים

בפתח השגרירות העיראקית בלונדון, אליה הגיעה זהבה בשעת פגישה עם אחד הדיפלומטים העיראקים בלונדון, שגם צילם תצלום זה למזכרת.

אז אמרתי לעצמי, למה שאני לא אסע? ויום אחד, לפני כשלושה חודשים, מצאה זהבה את עצמה בתחנת הרכבת ויקטוריה שבבל לונדון, הידועה לישראלים כה רבים. זאת היתה אהבה ממבט ראשון, סיפרה זהבה אחרי כן: „אני לא יודעת למה, אפילו שהיה ערפל — לונדון מצאה חן בעיניתיך ומיד, האדיבות המופתית, השקט, הסדר של האנשים, אמרתי לעצמי: זהבה, את נשארת כאן לקצת זמן.“ כדי להשאיר זמן למלון בלונדון דרוש כסף, וזה בדיק מה שלא היה ברשותה של זהבה. אך הצעירה, שהשתתפה באירגון תגיבות עצמאיות לעם שלם, אינה נרתעת מאירגון קצת עצמאות לעצמה. מיד נרשמה